Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΡΑΝΤΟΥ
της 17ης Νοεμβρίου 2022[1]

**Υπόθεση C-628/21**

**TB**
**παρισταμένων των:**
**Castorama Polska Sp. z o.o.,**
**«Knor» Sp. z o.o.**

[αίτηση του Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείου Βαρσοβίας, Πολωνία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Προσέγγιση των νομοθεσιών – Οδηγία 2004/48/ΕΚ – Επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας – Άρθρο 4 – Πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης – Άρθρο 8, παράγραφος 1 – Διαδικασία που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας – Πώληση παράνομων εμπορευμάτων – Δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικά δικαιώματα – Δικαίωμα ενημέρωσης του αιτούντος σχετικά με την προέλευση και τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων – Υποχρέωση ή μη του αιτούντος να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας»

## I. Εισαγωγή

1. Μια επιχείρηση εμπορεύεται αντίγραφα γραφικών απεικονίσεων χωρίς τη συγκατάθεση του προσώπου που εμφανίζεται ως δημιουργός των απεικονίσεων αυτών. Το εν λόγω πρόσωπο κινεί ένδικη διαδικασία που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας επί τη βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48/ΕΚ[2], το οποίο εξυπηρετεί πρακτικούς σκοπούς και προορίζεται να διασφαλίζει την ουσιαστική προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας[3]. Οφείλει το πρόσωπο αυτό να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας ή αρκεί απλώς να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του εν λόγω δικαιώματος; Αυτό είναι, κατ' ουσίαν, το ερώτημα που υπέβαλε το Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείο Βαρσοβίας, Πολωνία).

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

[2] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας (ΕΕ 2004, L 157, σ. 45, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 195, σ. 16). Σχετικά με την οδηγία αυτή, βλ. Petillion, F., και Heirwegh, A., «Genesis, Adoption and Application of European Directive 2004/48/EC», σε *Enforcement of Intellectual Property Rights in the EU Member States*, Petillion, F. (επιμ.), Intersentia, Αμβέρσα, 2019, σ. 1 έως 48.

[3] Βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Cruz Villalón στην υπόθεση Coty Germany (C-580/13, EU:C:2015:243, σημείο 24).

2. Η υπό κρίση υπόθεση παρέχει την ευκαιρία στο Δικαστήριο να εξετάσει, υπό το πρίσμα της νομολογίας του, το ζήτημα του απαιτούμενου βαθμού αποδείξεως στο πλαίσιο αιτήματος παροχής πληροφοριών σχετικά με την προέλευση και τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών δυνάμει του προβλεπόμενου στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 δικαιώματος ενημέρωσης. Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, επιβάλλεται στάθμιση μεταξύ, αφενός, του δικαιώματος ενημέρωσης των δικαιούχων δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και, αφετέρου, της προστασίας του καθού έναντι της κατάχρησης του δικαιώματος αυτού.

## II. Το νομικό πλαίσιο

### *A. Το δίκαιο της Ένωσης*

3. Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 17 της οδηγίας 2004/48:

«(10) Στόχος της παρούσας οδηγίας είναι η προσέγγιση των νομοθετικών συστημάτων [των κρατών μελών] προκειμένου να διασφαλιστεί υψηλό, ισοδύναμο και ομοιογενές επίπεδο προστασίας της διανοητικής ιδιοκτησίας στην εσωτερική αγορά.

[…]

(17) Τα μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που προβλέπει η παρούσα οδηγία θα πρέπει να προσδιορίζονται σε κάθε περίπτωση κατά τρόπον ώστε να λαμβάνονται δεόντως υπόψη τα ειδικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης περίπτωσης, συμπεριλαμβανομένων των ειδικών χαρακτηριστικών κάθε δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και, κατά περίπτωση, του εσκεμμένου ή μη εσκεμμένου χαρακτήρα της προσβολής.»

4. Το άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο», έχει ως ακολούθως:

«Η παρούσα οδηγία αφορά τα μέτρα, τις διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της επιβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας. […]»

5. Το κεφάλαιο ΙΙ της εν λόγω οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Μέτρα, διαδικασίες και μέτρα αποκατάστασης», περιλαμβάνει τα άρθρα 3 έως 15. Το άρθρο 3 της ίδιας οδηγίας, το οποίο τιτλοφορείται «Γενική υποχρέωση», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν τα μέτρα, τις διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που απαιτούνται για τη διασφάλιση της επιβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που ρυθμίζονται με την παρούσα οδηγία. Τα εν λόγω μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης πρέπει να είναι θεμιτά και δίκαια, να μην είναι περίπλοκα και δαπανηρά άνευ λόγου και να μην προβλέπουν παράλογες προθεσμίες ούτε να συνεπάγονται αδικαιολόγητες καθυστερήσεις.

2. Τα εν λόγω μέτρα, διαδικασίες και μέτρα αποκατάστασης πρέπει επίσης να είναι αποτελεσματικά, αναλογικά και αποτρεπτικά και να εφαρμόζονται κατά τρόπον ώστε να αποτρέπεται η δημιουργία εμποδίων στο νόμιμο εμπόριο και να προβλέπονται εγγυήσεις κατά της κατάχρησής τους.»

6. Το άρθρο 4 της οδηγίας 2004/48, το οποίο επιγράφεται «Πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης», προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν ως πρόσωπα που έχουν δικαίωμα να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης του παρόντος κεφαλαίου:

α) τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με τις διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας·

β) κάθε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσιοδοτηθεί να χρησιμοποιεί τα εν λόγω δικαιώματα, ιδίως οι κάτοχοι άδειας εκμετάλλευσης, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές·

γ) τους οργανισμούς διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές·

δ) τους οργανισμούς προάσπισης επαγγελματικών συμφερόντων στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές.»

7. Το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα ενημέρωσης», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και κατόπιν αιτιολογημένου και αναλογικού αιτήματος του προσφεύγοντος, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να διατάσσουν την παροχή πληροφοριών για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών, που προσβάλλουν δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, από τον παραβάτη ή/και οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο:

α) βρέθηκε να κατέχει τα παράνομα εμπορεύματα σε εμπορική κλίμακα·

β) βρέθηκε να χρησιμοποιεί τις παράνομες υπηρεσίες σε εμπορική κλίμακα·

γ) διαπιστώθηκε ότι παρείχε, σε εμπορική κλίμακα, υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για την προσβολή δικαιώματος,

ή

δ) υποδείχθηκε, από το πρόσωπο των στοιχείων α), β) ή γ), ως εμπλεκόμενο στην παραγωγή, κατασκευή ή διανομή των εμπορευμάτων ή στην παροχή των υπηρεσιών.

2. Οι πληροφορίες της παραγράφου 1 περιλαμβάνουν, εφόσον ενδείκνυται:

α) τα ονοματεπώνυμα και τις διευθύνσεις των παραγωγών, κατασκευαστών, διανομέων, προμηθευτών και λοιπών προηγούμενων κατόχων του προϊόντος ή της υπηρεσίας, καθώς και των παραληπτών χονδρεμπόρων και των εμπόρων λιανικής·

β) πληροφορίες για τις ποσότητες που παρήχθησαν, κατασκευάστηκαν, παραδόθηκαν, παραλήφθηκαν ή παραγγέλθηκαν, καθώς και για το τίμημα που εισπράχθηκε για τα εν λόγω εμπορεύματα ή υπηρεσίες.»

### *Β. Το πολωνικό δίκαιο*

8. Το άρθρο 278 του ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (νόμου περί θεσπίσεως του κώδικα πολιτικής δικονομίας), της 17ης Νοεμβρίου 1964, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης[4] (στο εξής: κώδικας πολιτικής δικονομίας), ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Στις περιπτώσεις που απαιτούν ειδικές γνώσεις, το δικαστήριο, αφού ακούσει τα αιτήματα των διαδίκων σχετικά με τον αριθμό και την επιλογή των πραγματογνωμόνων, δύναται να ζητήσει τη γνώμη ενός ή περισσότερων πραγματογνωμόνων.»

9. Το άρθρο $479^{89}$ του κώδικα αυτού προβλέπει τα εξής:

«1. Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται στις υποθέσεις που αφορούν την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, την προστασία των δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας και την προστασία άλλων δικαιωμάτων που αφορούν άυλα αγαθά (υποθέσεις διανοητικής ιδιοκτησίας).

2. Ως υποθέσεις διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του παρόντος τμήματος θεωρούνται και οι υποθέσεις που αφορούν:

1) την πρόληψη και την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού·

[…]».

10. Το άρθρο $479^{112}$ του εν λόγω κώδικα ορίζει τα εξής:

«Οι διατάξεις που αφορούν τον υπόχρεο παροχής των πληροφοριών εφαρμόζονται σε κάθε πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένου του καθού, το οποίο διαθέτει τις πληροφορίες του άρθρου $479^{113}$ ή έχει πρόσβαση σε αυτές.»

11. Το άρθρο $479^{113}$ του ίδιου κώδικα ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Κατόπιν αιτήματος του δικαιούχου του δικαιώματος, εάν αυτός αποδεικνύει με ευλογοφανή τρόπο την ύπαρξη περιστάσεων που συνιστούν προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, το δικαστήριο δύναται, πριν από την κίνηση διαδικασίας που αφορά την εν λόγω προσβολή του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας ή κατά τη διάρκεια τέτοιας διαδικασίας και μέχρι το πέρας της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της πρωτοβάθμιας δίκης, να καλέσει τον παραβάτη να παράσχει πληροφορίες για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών, εφόσον τούτο είναι αναγκαίο για την αγωγή του δικαιούχου.

2. Όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών του δικαστηρίου προηγείται της διαδικασίας που αφορά την προσβολή του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, η διαδικασία αυτή πρέπει να

[4] Dz. U. του 2020, θέση 1575.

κινείται το αργότερο έναν μήνα μετά την ημερομηνία εκτελέσεως της διαταγής που αφορά το αίτημα παροχής πληροφοριών.»

## III. Η διαφορά της κύριας δίκης, τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

12. Η TB είναι φυσικό πρόσωπο το οποίο εμπορεύεται, μέσω των διαδικτυακών του καταστημάτων, διακοσμητικά είδη. Στο πλαίσιο της οικονομικής της δραστηριότητας, η TB πωλεί αντίγραφα εικόνων τα οποία παράγει η ίδια με μηχανικά μέσα και τα οποία συνίστανται σε γραφιστικά απλές εικόνες, αποτελούμενες από περιορισμένο αριθμό χρωμάτων και γεωμετρικών σχημάτων καθώς και από σύντομες φράσεις. Συγκεκριμένα, οι εικόνες Α, Β και Γ (στο εξής: επίμαχα αντίγραφα εικόνων) περιέχουν, αντιστοίχως, τις ακόλουθες φράσεις: «Mój dom moje zasady» («Δικό μου το σπίτι, δικοί μου κι οι κανόνες»)· «Nie ma ludzi idealnych a jednak jestem» («Κανείς δεν είναι τέλειος, εκτός από μένα») και «W naszym domu rano słychać tupot małych stopek. Zawsze pachnie pysznym ciastem. Mamy dużo obowiązków, mnóstwo zabawy i miłości» («Στο σπίτι μας, το πρωί, ακούγονται μικρά πατουσάκια στο πάτωμα. Μοσχομυρίζει πάντοτε νόστιμο γλυκό. Έχουμε ένα σωρό υποχρεώσεις, αλλά και πολλή χαρά κι αγάπη»). Η TB διατείνεται ότι είναι η δημιουργός των εικόνων που αναπαράγει, οι οποίες, κατά την άποψή της, συνιστούν έργα κατά την έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας.

13. Ακριβή αντίγραφα των εικόνων Α και Β, τα οποία προμηθεύει η «Knor» Sp. z o.o. (στο εξής: Knor), πωλούνται χωρίς τη συγκατάθεση της TB στα φυσικά καταστήματα και στο διαδικτυακό κατάστημα της Castorama Polska Sp. z o.o. (στο εξής: Castorama). Όσον αφορά τις εικόνες αυτές, ούτε τα αντίγραφα της TB ούτε εκείνα που διαθέτει η Castorama περιέχουν ένδειξη σχετική με τον δημιουργό ή την προέλευσή τους. Η Castorama πωλεί επίσης αντίγραφα εικόνων που της προμηθεύει η Knor, των οποίων το κείμενο είναι πανομοιότυπο με το κείμενο της εικόνας Γ, αλλά με ορισμένες διαφορές σε επίπεδο γραφιστικής απεικόνισης και γραμματοσειράς. Στις 13 Οκτωβρίου 2020 η TB όχλησε την Castorama καλώντας την να παύσει την προσβολή των περιουσιακών και ηθικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων της, τα οποία η εν λόγω εταιρία πωλούσε χωρίς τη συγκατάθεσή της.

14. Στις 15 Δεκεμβρίου 2020 η TB υπέβαλε ενώπιον του Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείου Βαρσοβίας), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, αίτημα επί τη βάσει του άρθρου 479[113] του κώδικα πολιτικής δικονομίας. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η TB ζήτησε από την Castorama και την Knor να της γνωστοποιήσουν πληροφορίες σχετικά με τα επίμαχα αντίγραφα εικόνων, τα δίκτυα διανομής καθώς και την ποσότητα των εμπορευμάτων που είχαν παραληφθεί ή παραγγελθεί, πλήρη κατάλογο των προμηθευτών, την ημερομηνία κατά την οποία τα εμπορεύματα διατέθηκαν προς πώληση στα φυσικά καταστήματα και στο διαδικτυακό κατάστημα της Castorama, καθώς και την ποσότητα αυτών και το τίμημα που εισπράχθηκε από την πώληση των εμπορευμάτων, χωριστά για τις φυσικές και τις ηλεκτρονικές πωλήσεις. Η TB επικαλέστηκε τα περιουσιακά και ηθικά δικαιώματά της επί των επίμαχων αντιγράφων εικόνων και επισήμανε ότι η παροχή των πληροφοριών που ζητήθηκαν ήταν αναγκαία για την άσκηση αγωγής λόγω προσβολής των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας και, επικουρικώς, αγωγής αποζημιώσεως λόγω αθέμιτου ανταγωνισμού.

15. Η Castorama ζήτησε να απορριφθεί το αίτημα παροχής πληροφοριών, επικουρικώς δε η εκδοθησομένη δικαστική απόφαση να έχει όσο το δυνατόν πιο περιορισμένο αντικείμενο, ήτοι να αφορά αυστηρώς και μόνον τα έργα που χαρακτηρίζονται ως τέτοια κατά την έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, αμφισβητώντας αυτή καθεαυτήν τη δυνατότητα χαρακτηρισμού

των επίμαχων αντιγράφων εικόνων ως «έργων». Επικαλέστηκε επίσης την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου και ισχυρίστηκε ότι η ΤΒ δεν είχε αποδείξει ότι διέθετε περιουσιακά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί των εν λόγω αντιγράφων εικόνων. Κατά την Castorama, τα πνευματικά δημιουργήματα τα οποία αφορά το αίτημα της ΤΒ δεν είναι πρωτότυπα, η δε ΤΒ δεν απέδειξε ότι πληρούται η προϋπόθεση κατά την οποία τα έργα αυτά πρέπει να είναι νέα. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, τυχόν παραδοχή του αιτήματος αυτού θα ισοδυναμούσε με αναγνώριση της προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί ιδεών και αντιλήψεων, δεδομένου ότι τα επίμαχα αντίγραφα εικόνων εντάσσονται στη σύγχρονη τάση των «απλουστευμένων εμψυχωτικών εικόνων» με τη χρήση κοινότοπων φράσεων. Επιπλέον, η Castorama υποστήριξε ότι όλα τα γραφιστικά στοιχεία των επίμαχων αντιγράφων εικόνων είναι κοινότοπα και επαναλαμβανόμενα, ουδόλως δε διακρίνονται για την πρωτοτυπία τους, από πλευράς σύνθεσης, χρωμάτων, χρησιμοποιούμενης γραμματοσειράς, σε σχέση με άλλες εικόνες που διατίθενται στην αγορά.

16. Σε απάντηση των ισχυρισμών αυτών, η ΤΒ δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς απόδειξη της ύπαρξης δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας επί των επίμαχων αντιγράφων εικόνων που να απαιτεί ειδικές γνώσεις (ώστε να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη) στον τομέα της γραφιστικής και του σχεδίου. Τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε με το από 15 Δεκεμβρίου 2020 αίτημά της ήταν εκτυπώσεις σελίδων με είδη που πωλούνται στα διαδικτυακά της καταστήματα και τιμολόγια πωλήσεως από το 2014 και μετά, καθώς και εκτυπώσεις σελίδων από τους διαδικτυακούς τόπους της Castorama και τιμολόγια αγοράς εικόνων από το διαδικτυακό κατάστημα της εταιρίας αυτής.

17. Κατά την εξέταση του αιτήματος της ΤΒ, το αιτούν δικαστήριο διερωτήθηκε ως προς την ερμηνεία που προσήκει στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, ιδίως όσον αφορά το ζήτημα αν είναι αναγκαίο να αποδειχθεί η νομική φύση του αγαθού το οποίο αφορά το αίτημα παροχής πληροφοριών ή αν αρκεί απλώς να πιθανολογείται, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι τα μεν άρθρα 6 και 7 της εν λόγω οδηγίας έχουν διαφορετική διατύπωση, το δε άρθρο 4 της οδηγίας αναφέρεται στους «δικαιούχους δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας». Οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου αφορούσαν επίσης τη δυνατότητα εφαρμογής διαφορετικού βαθμού αποδείξεως όσον αφορά το καθεστώς των επίμαχων αντιγράφων εικόνων, ήτοι ως προς το αν αυτές αποτελούν ή όχι έργα, και, κατά συνέπεια, την ενεργητική νομιμοποίηση της ΤΒ.

18. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 479[113] του κώδικα πολιτικής δικονομίας μεταφέρει το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48 στην εσωτερική έννομη τάξη και ότι το άρθρο 479[89] του εν λόγω κώδικα, το οποίο καθορίζει τον τομέα των υποθέσεων διανοητικής ιδιοκτησίας, μνημονεύει, στην παράγραφο 2, σημείο 1, τις υποθέσεις που αφορούν «την πρόληψη και την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού». Το εν λόγω δικαστήριο, παραπέμποντας στην αιτιολογική σκέψη 13 της ως άνω οδηγίας[5], υπογραμμίζει ότι, καίτοι η πολωνική νομολογία δεν έχει λάβει ακόμη σαφή θέση επί του ζητήματος αυτού, εντούτοις, στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης, το ίδιο δέχεται την ερμηνεία κατά την οποία το εθνικό δίκαιο επεξέτεινε, για εσωτερικούς σκοπούς, την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας στις πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού που συνίστανται στη δουλική απομίμηση προϊόντων, ακόμη και αν τα προϊόντα αυτά δεν αποτελούν αντικείμενο αποκλειστικών δικαιωμάτων όπως είναι τα δικαιώματα πνευματικής

[5] Στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη επισημαίνεται ότι «[ε]ίναι σκόπιμο να ορισθεί το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας με τον ευρύτερο δυνατό τρόπο, ούτως ώστε να συμπεριλάβει το σύνολο των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που καλύπτονται από τις σχετικές κοινοτικές διατάξεις και/ή από την εθνική νομοθεσία του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Ωστόσο, η εν λόγω απαίτηση δεν επηρεάζει τη δυνατότητα των κρατών μελών που το επιθυμούν να επεκτείνουν, για εσωτερικούς σκοπούς, την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας οδηγίας σε πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού, συμπεριλαμβανομένων των παρασιτικών αντιγράφων, ή σε παρόμοιες δραστηριότητες».

ιδιοκτησίας. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, όσον αφορά το μέρος του αιτήματος που αφορά τις εικόνες Α και Β, δεν τίθεται κανένα ζήτημα ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης, δεδομένου ότι η ΤΒ απέδειξε ότι η Castorama πωλούσε αντίγραφα εικόνων που αποτελούσαν δουλικές απομιμήσεις των εικόνων αυτών.

19. Αντιθέτως, προκειμένου να αποφανθεί επί του αιτήματος που αφορά την εικόνα Γ, καθίσταται αναγκαία η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, στο μέτρο που το πωλούμενο από την Castorama αντίγραφο δεν αποτελεί δουλική απομίμηση της εικόνας αυτής, καθόσον, ναι μεν επαναλαμβάνεται το ίδιο κείμενο και διατηρείται η δομή του, πλην όμως χρησιμοποιούνται άλλα γραφιστικά στοιχεία και άλλα είδη χαρακτήρων στη γραμματοσειρά. Κατά την πολωνική νομολογία, η οποία συμπίπτει με τη νομολογία του Δικαστηρίου[6], εναπόκειται στο επιληφθέν δικαστήριο να εξετάσει τα δημιουργικά χαρακτηριστικά ενός έργου. Συναφώς, κατά το αιτούν δικαστήριο, όταν τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως είναι περίπλοκα και δεν επαρκεί η πείρα του δικαστή, είναι αναγκαίο να ζητείται η γνώμη πραγματογνώμονα, ενώ το βάρος της αποδείξεως και της υποβολής του αιτήματος για τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης φέρει, κατά κανόνα, ο αιτών.

20. Στην πολωνική νομική θεωρία έχουν διατυπωθεί δύο αποκλίνουσες μεταξύ τους ερμηνείες του άρθρου 479[113] του κώδικα πολιτικής δικονομίας, σύμφωνα με τις οποίες είτε ο αιτών πρέπει να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας είτε οφείλει απλώς να αποδείξει όχι ότι προσβάλλεται το προστατευόμενο δικαίωμα, αλλά ότι πιθανολογείται τέτοια προσβολή, δεδομένου ότι το αίτημα παροχής πληροφοριών μπορεί να απευθυνθεί και σε τρίτον.

21. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά την κρίση του, το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της οδηγίας αυτής, έχει την έννοια ότι το μέτρο προστασίας των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στο οποίο αναφέρεται μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή μόνον εφόσον αποδεικνύεται ποιος είναι ο δικαιούχος του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και ότι δεν αρκεί να πιθανολογείται ότι το μέτρο αυτό αφορά υφιστάμενο δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, διότι για τούτο επιβάλλεται να προσάγεται απόδειξη, ιδίως στην περίπτωση κατά την οποία το αίτημα παροχής πληροφοριών σχετικά με την προέλευση και τα δίκτυα διανομής των αγαθών ή παροχής των υπηρεσιών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας.

22. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείο Βαρσοβίας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 […] της οδηγίας [2004/48], την έννοια ότι το μέτρο προστασίας των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στο οποίο αναφέρεται η διάταξη αυτή μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή μόνον εφόσον αποδεικνύεται, στο πλαίσιο είτε της συγκεκριμένης είτε άλλης διαδικασίας, ότι ο ενδιαφερόμενος είναι δικαιούχος δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο [πρώτο προδικαστικό ερώτημα]:

[6] Απόφαση της 16ης Ιουλίου 2009, Infopaq International (C-5/08, EU:C:2009:465).

2) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 […] της οδηγίας [2004/48], την έννοια ότι αρκεί να πιθανολογείται, και όχι να αποδεικνύεται, ότι το μέτρο αυτό αφορά υφιστάμενο δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, ιδίως σε περίπτωση που το αίτημα παροχής πληροφοριών για την προέλευση και τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή των υπηρεσιών προηγείται της άσκησης αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας;»

23. Γραπτές παρατηρήσεις υπέβαλαν η Castorama, η Πολωνική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

## IV. Ανάλυση

### *A. Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως*

24. Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η Αυστριακή Κυβέρνηση εξέφρασε αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως. Η εν λόγω κυβέρνηση υποστήριξε ότι ο χαρακτηρισμός των επίμαχων αντιγράφων εικόνων ως «έργων» θα έπρεπε να εξεταστεί ως νομικό ζήτημα στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης. Συναφώς, τα εν λόγω αντίγραφα εικόνων είναι στη διάθεση του αιτούντος δικαστηρίου, ενώ η ειδική εμφάνιση και σύλληψή τους είναι προφανείς και δεν αμφισβητούνται. Συνεπώς, η απάντηση στο ερώτημα περί του απαιτούμενου βαθμού αποδείξεως στο πλαίσιο του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/48 δεν είναι αναγκαία για την επίλυση της ένδικης διαφοράς.

25. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της εκδοθησόμενης δικαστικής απόφασης, να αξιολογήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υπόθεσης, τόσο την αναγκαιότητα της προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του απόφασης όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Επομένως, συντρέχει τεκμήριο λυσιτέλειας για τα προδικαστικά ερωτήματα που αφορούν το δίκαιο της Ένωσης. Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που έχει υποβληθεί από εθνικό δικαστήριο μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί[7].

26. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε ότι η εικόνα Γ δεν αποτέλεσε αντικείμενο δουλικής απομίμησης. Συναφώς, στο δικαστήριο αυτό εναπόκειται να εξετάσει τα δημιουργικά χαρακτηριστικά ενός έργου. Κατά το εν λόγω δικαστήριο, όταν τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως είναι περίπλοκα και δεν επαρκεί η πείρα του δικαστή, είναι αναγκαίο να ζητείται η γνώμη πραγματογνώμονα. Εξάλλου, η TB δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς απόδειξη της ύπαρξης δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας που να απαιτεί ειδικές γνώσεις ώστε να καθίσταται αναγκαία η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 έχει την έννοια ότι το μέτρο προστασίας των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στο οποίο αναφέρεται μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή μόνον εφόσον αποδεικνύεται η προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας του

[7] Βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2022, HV (Αναστολή του δικαιώματος οδήγησης) (C-266/21, EU:C:2022:754, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

δικαιούχου, στην περίπτωση κατά την οποία το οικείο εθνικό δικαστήριο δεν είναι σε θέση, ελλείψει εξειδικευμένων γνώσεων, να προβεί σε αυτοτελή εκτίμηση χωρίς τη συνδρομή πραγματογνώμονα. Σε αυτή την περίπτωση, το υποβληθέν από την ΤΒ αίτημα παροχής πληροφοριών θα έπρεπε να απορριφθεί εφόσον δεν διεξάγεται αποδεικτική διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας ο αιτών πρέπει να διαδραματίζει ενεργό ρόλο στην προσαγωγή των αποδείξεων.

27. Λαμβανομένου υπόψη του συγκεκριμένου νομικού και πραγματικού πλαισίου, εντός του οποίου το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η προδικαστική απόφαση είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης, δεν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία ουδεμία σχέση έχει με τη διαφορά της κύριας δίκης ή ότι το πρόβλημα που ανακύπτει είναι υποθετικής φύσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, είμαι της γνώμης ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

### *Β. Επί της ουσίας*

28. Με τα δύο προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, ο αιτών οφείλει να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας ή αν αρκεί απλώς να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του εν λόγω δικαιώματος, ιδίως όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

29. Η Castorama, καθώς και η Πολωνική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, προτείνουν να δοθεί στα υπό κρίση προδικαστικά ερωτήματα η απάντηση ότι ο αιτών οφείλει να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Αντιθέτως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αρκεί ο αιτών να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία να πιθανολογείται, σε επαρκή βαθμό, ότι το αίτημά του παροχής πληροφοριών αφορά υφιστάμενο δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας.

30. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/48, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας και κατόπιν αιτιολογημένου και αναλογικού αιτήματος του προσφεύγοντος, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να διατάσσουν την παροχή πληροφοριών για την προέλευση και για τα δίκτυα διανομής των εμπορευμάτων ή παροχής των υπηρεσιών, που προσβάλλουν δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, από τον παραβάτη ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο βρέθηκε να κατέχει τα παράνομα εμπορεύματα σε εμπορική κλίμακα.

31. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν, σε περίπτωση κίνησης διαδικασίας που αφορά προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, ο αιτών οφείλει να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

32. Βάσει του γράμματός της, η διάταξη αυτή δεν προβλέπει, αυτή καθεαυτήν, τέτοια υποχρέωση για τον αιτούντα. Εντούτοις, εκ του ότι το αίτημα παροχής πληροφοριών πρέπει να είναι «αιτιολογημένο» συνάγεται ότι το αίτημα αυτό πρέπει να περιέχει αιτιολογία περιλαμβάνουσα επαρκή πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που να σχετίζονται με το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας του οποίου γίνεται επίκληση.

33. Όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της οδηγίας αυτής, κατά το οποίο το πρόσωπο που ζητεί την εφαρμογή των προβλεπόμενων στο κεφάλαιο ΙΙ της εν λόγω οδηγίας μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης πρέπει να εμπίπτει σε μία από τις τέσσερις κατηγορίες προσώπων ή οργανισμών που απαριθμούνται στα στοιχεία α′ έως δ′ του άρθρου αυτού. Οι ως άνω κατηγορίες περιλαμβάνουν, πρώτον, τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, δεύτερον, κάθε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσιοδοτηθεί να χρησιμοποιεί τα εν λόγω δικαιώματα, ιδίως τους κατόχους άδειας εκμετάλλευσης, τρίτον, τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και, τέταρτον, τους οργανισμούς προάσπισης επαγγελματικών συμφερόντων στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας. Εντούτοις, σε αντίθεση με τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 4, στοιχείο α′, της οδηγίας 2004/48, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 18[8] της οδηγίας αυτής, οι τρεις κατηγορίες προσώπων που παρατίθενται στο άρθρο 4, στοιχεία β′ έως δ′, αυτής πρέπει να έχουν, επιπλέον, άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων και ικανότητα διαδίκου, εφόσον το επιτρέπει η εφαρμοστέα νομοθεσία και σύμφωνα με αυτήν[9].

34. Δεδομένου ότι το άρθρο 4, στοιχείο α′, της οδηγίας 2004/48 αναφέρεται στους «δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας», η διάταξη αυτή θα μπορούσε να νοηθεί υπό την έννοια ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8 της οδηγίας, ο αιτών οφείλει πράγματι να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

35. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις επιταγές τόσο της ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας προκύπτει ότι οι όροι διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχουν ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του πεδίου εφαρμογής τους πρέπει, κατά κανόνα, να ερμηνεύονται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε ολόκληρη την Ένωση με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της διάταξης, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και τον σκοπό που επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση[10].

36. Όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48, επισημαίνεται ότι το άρθρο 6 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποδεικτικά στοιχεία», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, κατόπιν αιτήσεως *του διαδίκου ο οποίος έχει προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία ευλόγως διαθέσιμα και επαρκή* προς τεκμηρίωση των ισχυρισμών του και ο οποίος, *τεκμηριώνοντας τους ισχυρισμούς του, έχει προβάλλει αποδεικτικά στοιχεία* ευρισκόμενα υπό τον έλεγχο του αντιδίκου, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται να διατάσσουν την προσκόμιση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων από τον αντίδικο, με την επιφύλαξη ότι διασφαλίζεται η προστασία των εμπιστευτικών πληροφοριών. Το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Μέτρα προστασίας των αποδεικτικών στοιχείων», προβλέπει στην παράγραφο 1 ότι, ακόμη και πριν από την άσκηση αγωγής επί της ουσίας, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να δύνανται, κατόπιν αιτήσεως *του*

[8] Κατά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, «[τ]α πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των εν λόγω μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης δεν θα πρέπει να είναι μόνο οι δικαιούχοι δικαιωμάτων, αλλά και πρόσωπα με άμεσο συμφέρον και ικανότητα διαδίκου, εφόσον το επιτρέπει η εφαρμοστέα νομοθεσία και σύμφωνα με αυτήν, μεταξύ των οποίων μπορούν να περιλαμβάνονται οι επαγγελματικές οργανώσεις διαχείρισης των εν λόγω δικαιωμάτων ή προάσπισης των συλλογικών και ατομικών συμφερόντων τα οποία έχουν αναλάβει να προστατεύουν».

[9] Βλ. απόφαση της 17ης Ιουνίου 2021, M.I.C.M. (C-597/19, EU:C:2021:492, σκέψεις 63 και 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[10] Βλ. απόφαση της 2ας Ιουνίου 2022, T.N. και N.N. (Δήλωση αποποιήσεως της κληρονομιάς) (C-617/20, EU:C:2022:426, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

*μέρους που προσκόμισε ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία προς τεκμηρίωση των ισχυρισμών του* περί προσβολής ή επικείμενης προσβολής του δικαιώματός του διανοητικής ιδιοκτησίας, να διατάσσουν την άμεση και αποτελεσματική λήψη προσωρινών μέτρων για την προστασία των σχετικών αποδεικτικών στοιχείων που αφορούν την εικαζόμενη προσβολή, με την επιφύλαξη ότι διασφαλίζεται η προστασία των εμπιστευτικών πληροφοριών. Το δε άρθρο 9 της ίδιας οδηγίας, το οποίο τιτλοφορείται «Προσωρινά και συντηρητικά μέτρα», ορίζει στην παράγραφο 3 ότι οι δικαστικές αρχές έχουν, ως προς τα μέτρα που μνημονεύονται στις παραγράφους 1 και 2 του εν λόγω άρθρου, την εξουσία να απαιτούν από τον *αιτούντα να προσκομίσει κάθε ευλόγως διαθέσιμο αποδεικτικό στοιχείο για να σχηματίσουν με επαρκή βεβαιότητα την πεποίθηση ότι είναι ο δικαιούχος του δικαιώματος* και ότι το δικαίωμά του προσβάλλεται ή ότι επίκειται προσβολή.

37. Κατά συνέπεια, ναι μεν η οδηγία 2004/48 μνημονεύει τους «δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας» μεταξύ των προσώπων που δύνανται να ζητήσουν την εφαρμογή των προβλεπόμενων στο κεφάλαιο ΙΙ αυτής μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης, πλην όμως η ίδια οδηγία προβλέπει ρητώς ότι ο αιτών μπορεί, δυνάμει των άρθρων 6, 7 και 9 της εν λόγω οδηγίας, να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία ευλόγως διαθέσιμα και επαρκή προς τεκμηρίωση των ισχυρισμών του, δηλαδή χωρίς να πρέπει να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Ως εκ τούτου, είμαι της γνώμης ότι ο όρος «δικαιούχος δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας», κατά την έννοια του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/48, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιβάλλει στον αιτούντα να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας το οποίο επικαλείται στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά την προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας κινηθείσας επί τη βάσει του άρθρου 8 της οδηγίας αυτής.

38. Όσον αφορά τον επιδιωκόμενο από την οδηγία 2004/48 σκοπό, από τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 13 της οδηγίας αυτής προκύπτει, αντιστοίχως, ότι ο σκοπός αυτός συνίσταται τόσο στην προσέγγιση των νομοθετικών συστημάτων των κρατών μελών, προκειμένου να διασφαλιστεί υψηλό, ισοδύναμο και ομοιογενές επίπεδο προστασίας της διανοητικής ιδιοκτησίας στην εσωτερική αγορά, όσο και στον ορισμό του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας αυτής με τον ευρύτερο δυνατό τρόπο, ούτως ώστε να συμπεριλάβει το σύνολο των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που καλύπτονται από τις σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης ή από την εθνική νομοθεσία του εκάστοτε κράτους μέλους[11]. Περαιτέρω, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο σκοπός της εν λόγω οδηγίας έγκειται στο να διασφαλίζουν τα κράτη μέλη, ιδίως στην κοινωνία της πληροφορίας, την αποτελεσματική προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας[12]. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι οι διατάξεις της ίδιας οδηγίας έχουν σκοπό να ρυθμίσουν όλες τις πτυχές που συνδέονται με τα δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας οι οποίες είναι συμφυείς, αφενός, με την προστασία των δικαιωμάτων αυτών και, αφετέρου, με τις προσβολές που στρέφονται κατ' αυτών, επιβάλλοντας την ύπαρξη αποτελεσματικών μέσων παροχής ένδικης προστασίας με σκοπό την πρόληψη ή την παύση κάθε προσβολής υφισταμένου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας ή την αποκατάσταση των συνεπειών της προσβολής αυτής[13].

39. Επίσης κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να διασφαλισθεί υψηλό επίπεδο προστασίας της διανοητικής ιδιοκτησίας, πρέπει να μην υιοθετηθεί μια ερμηνεία κατά την οποία το δικαίωμα ενημέρωσης, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, υφίσταται αποκλειστικώς στο πλαίσιο διαδικασίας περί αναγνωρίσεως της προσβολής δικαιώματος

[11] Απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019, IT Development (C-666/18, EU:C:2019:1099, σκέψη 38).

[12] Απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019, IT Development (C-666/18, EU:C:2019:1099, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[13] Απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, Phoenix Contact (C-44/21, EU:C:2022:309, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

διανοητικής ιδιοκτησίας, δεδομένου ότι η διασφάλιση ενός τέτοιου επιπέδου προστασίας θα ετίθετο σε κίνδυνο εάν η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος ενημέρωσης δεν ήταν επίσης δυνατή στο πλαίσιο *αυτοτελούς διαδικασίας που κινείται μετά την περάτωση, με τελεσίδικη απόφαση*, διαδικασίας βάσει της οποίας αναγνωρίστηκε η προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας[14]. Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι επιβάλλεται να ακολουθηθεί η ίδια συλλογιστική όσον αφορά μια *αυτοτελή διαδικασία που προηγείται της αγωγής αποζημιώσεως*, με σκοπό την αποτελεσματική άσκηση αγωγής κατά όσων φέρονται ότι προσέβαλαν τα δικαιώματα[15].

40. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το δικαίωμα ενημέρωσης, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48, συγκεκριμενοποιεί το θεμελιώδες δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, το οποίο εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), και διασφαλίζει με τον τρόπο αυτόν την αποτελεσματική άσκηση του θεμελιώδους δικαιώματος της ιδιοκτησίας, στο οποίο περιλαμβάνεται και το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας που προστατεύεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη. Επομένως, το δικαίωμα ενημέρωσης παρέχει στον δικαιούχο δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας τη δυνατότητα να εντοπίσει το πρόσωπο που προσβάλλει το εν λόγω δικαίωμα και να λάβει τα αναγκαία μέτρα, όπως να ζητήσει τη λήψη προσωρινών μέτρων κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας αυτής ή την καταβολή αποζημιώσεως κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 13 της εν λόγω οδηγίας, προκειμένου να προστατεύσει το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας. Πράγματι, χωρίς πλήρη γνώση της εκτάσεως της προσβολής του δικαιώματός του διανοητικής ιδιοκτησίας, ο δικαιούχος του δικαιώματος δεν θα ήταν σε θέση να προσδιορίσει ή να υπολογίσει επακριβώς την αποζημίωση την οποία δικαιούται λόγω της προσβολής αυτής[16].

41. Από το σύνολο της προμνημονευθείσας νομολογίας προκύπτει σαφώς ότι επιβάλλεται να γίνει διάκριση μεταξύ της λειτουργίας ενός αιτήματος παροχής πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/48 και μιας αγωγής με την οποία ζητείται η αναγνώριση της προσβολής δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Ειδικά στην περίπτωση που μνημονεύει το αιτούν δικαστήριο στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, ήτοι όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, το εν λόγω αίτημα έχει *αυτοτελή και προκαταρκτικό* χαρακτήρα, αποσκοπώντας στην πλήρη γνώση της εκτάσεως της προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας προκειμένου να είναι, ενδεχομένως, δυνατή η αποτελεσματική άσκηση αγωγής για την αποκατάσταση της προκαλούμενης από την εν λόγω προσβολή ζημίας.

42. Σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας δεν είναι δυνατόν να απαιτείται από τον αιτούντα, προκειμένου να νομιμοποιείται ενεργητικά, να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Εάν συνέβαινε αυτό, το αίτημα παροχής πληροφοριών του άρθρου 8 της οδηγίας 2004/48 θα υπέκειτο στις ίδιες απαιτήσεις αποδείξεως με την αγωγή περί αναγνωρίσεως της προσβολής δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, μολονότι επιτελεί

[14] Απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2017, NEW WAVE CZ (C-427/15, EU:C:2017:18, σκέψη 24).

[15] Απόφαση της 17ης Ιουνίου 2021, M.I.C.M. (C-597/19, EU:C:2021:492, σκέψη 82). Ωσαύτως, το άρθρο 479[113], παράγραφος 2, του κώδικα πολιτικής δικονομίας ορίζει ότι, «[ό]ταν το αίτημα παροχής πληροφοριών ενώπιον του δικαστηρίου προηγείται της διαδικασίας που αφορά την προσβολή του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, η διαδικασία αυτή πρέπει να κινείται το αργότερο έναν μήνα μετά την ημερομηνία εκτελέσεως της διαταγής που αφορά το αίτημα παροχής πληροφοριών».

[16] Βλ. αποφάσεις της 18ης Ιανουαρίου 2017, NEW WAVE CZ (C-427/15, EU:C:2017:18, σκέψη 25), και της 17ης Ιουνίου 2021, M.I.C.M. (C-597/19, EU:C:2021:492, σκέψη 83).

διαφορετική λειτουργία από αυτήν. Συνακόλουθα, η χωριστή διαδικασία την οποία καθιερώνει το εν λόγω άρθρο 8 και η οποία αποτελεί ιδιαιτερότητα του δικαίου της Ένωσης [17] θα έχανε, σε μια τέτοια περίπτωση, μεγάλο μέρος της πρακτικής της χρησιμότητας.

43. Υπό τις συνθήκες αυτές, είμαι της γνώμης ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 8, ο αιτών οφείλει να προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, χωρίς να υποχρεούται να το αποδείξει, ιδίως όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

44. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι αντικείμενο της υποθέσεως της κύριας δίκης είναι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας της ΤΒ. Συναφώς, μολονότι η οδηγία 2004/48 δεν περιέχει ορισμό των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της, η δήλωση της Επιτροπής σχετικά με το άρθρο 2 της οδηγίας 2004/48 [18] διευκρινίζει ότι, κατά το εν λόγω θεσμικό όργανο, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας περιλαμβάνονται μεταξύ των δικαιωμάτων αυτών. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εμπίπτουν στην έννοια της «διανοητικής ιδιοκτησίας» κατά την οδηγία αυτή [19].

45. Κατά την αιτιολογική σκέψη 17 της εν λόγω οδηγίας, τα μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που αυτή προβλέπει θα πρέπει να προσδιορίζονται σε κάθε περίπτωση κατά τρόπον ώστε να λαμβάνονται δεόντως υπόψη τα ειδικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης περίπτωσης. Συναφώς, η αιτιολογική σκέψη 19 της ίδιας οδηγίας [20] υπογραμμίζει ότι το δικαίωμα του δημιουργού υφίσταται από τη δημιουργία του έργου και δεν προϋποθέτει επίσημη καταχώριση. Όσον αφορά το δικαίωμα αυτό, από τη νομολογία του Δικαστηρίου περί της οδηγίας 2001/29/ΕΚ [21] προκύπτει ότι η έννοια του «έργου» εμπεριέχει δύο συστατικά στοιχεία. Αφενός, προϋποθέτει πρωτότυπο αντικείμενο που να είναι προϊόν προσωπικής πνευματικής δημιουργίας και, αφετέρου, επιβάλλει να υπάρχει έκφραση της πνευματικής αυτής δημιουργίας. Ως προς το πρώτο στοιχείο, για να μπορεί ένα αντικείμενο να θεωρηθεί πρωτότυπο, είναι αναγκαίο, και συγχρόνως επαρκές, να αντανακλά την προσωπικότητα του δημιουργού του, εκφράζοντας τις ελεύθερες και δημιουργικές επιλογές του. Ως προς το δεύτερο στοιχείο, ο όρος «έργο» κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29 προϋποθέτει κατ' ανάγκην την ύπαρξη αντικειμένου που να μπορεί να προσδιοριστεί με επαρκή ακρίβεια και αντικειμενικότητα [22]. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν η ΤΒ προσκόμισε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί της εικόνας Γ σε σχέση με το αντίγραφο της εικόνας αυτής το οποίο εμπορεύεται η Castorama.

[17] Όπως επισημαίνεται στην πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τα μέτρα και τις διαδικασίες που αποσκοπούν στη διασφάλιση του σεβασμού των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, που υποβλήθηκε από την Επιτροπή στις 30 Ιανουαρίου 2003 [COM(2003) 46 τελικό, σ. 16], τέτοιο δικαίωμα ενημέρωσης έχει εισαχθεί στα νομικά συστήματα μερικών μόνον κρατών μελών, και συγκεκριμένα στη νομοθεσία της Γερμανίας περί διανοητικής ιδιοκτησίας και στον νόμο της Μπενελούξ περί σημάτων.

[18] ΕΕ 2005, L 94, σ. 37.

[19] Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019, IT Development (C-666/18, EU:C:2019:1099).

[20] Κατά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, «[δ]εδομένου ότι το δικαίωμα του δημιουργού υφίσταται από τη δημιουργία του έργου και δεν προϋποθέτει επίσημη καταχώριση, είναι σκόπιμο να υιοθετηθεί η διάταξη του άρθρου 15 της σύμβασης της Βέρνης, που θεσπίζει το τεκμήριο ότι δημιουργός ενός λογοτεχνικού ή καλλιτεχνικού έργου είναι εκείνος του οποίου το όνομα εμφανίζεται επί του έργου. […]».

[21] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ 2001, L 167, σ. 10).

[22] Βλ. απόφαση της 11ης Ιουνίου 2020, Brompton Bicycle (C-833/18, EU:C:2020:461, σκέψεις 22 έως 25).

46. Πρέπει ακόμη να προστεθεί ότι η οδηγία 2004/48 έχει ως σκοπό να δημιουργηθεί μια δίκαιη ισορροπία μεταξύ, αφενός, του συμφέροντος των δικαιούχων για προστασία του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας τους, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη, και, αφετέρου, της προστασίας των συμφερόντων και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων καθώς και του γενικού συμφέροντος. Ειδικότερα, όσον αφορά το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει ότι η διάταξη αυτή έχει ως σκοπό να συμβιβάσει τον σεβασμό ορισμένων δικαιωμάτων, όπως είναι το δικαίωμα ενημέρωσης των δικαιούχων και το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των χρηστών [23].

47. Προς την κατεύθυνση αυτή, το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48 ορίζει ότι τα μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης πρέπει να είναι, μεταξύ άλλων, θεμιτά και δίκαια και να μην έχουν άνευ λόγου υψηλό κόστος. Επιπλέον, κατά την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, τα εν λόγω μέτρα, διαδικασίες και μέτρα αποκατάστασης πρέπει να είναι αποτελεσματικά, αναλογικά και αποτρεπτικά και να εφαρμόζονται κατά τρόπον ώστε να προβλέπονται εγγυήσεις κατά της κατάχρησής τους. Επομένως, το εν λόγω άρθρο επιβάλλει στα κράτη μέλη και, εν τέλει, στα εθνικά δικαστήρια να παρέχουν εγγυήσεις ώστε να εξασφαλίζεται, μεταξύ άλλων, ότι το αίτημα παροχής πληροφοριών που προβλέπεται στο άρθρο 8 της οδηγίας αυτής δεν υποβάλλεται καταχρηστικώς [24].

48. Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει τη βασιμότητα του αιτήματος παροχής πληροφοριών και να ελέγξει αν η αιτούσα υπέβαλε καταχρηστικώς το εν λόγω αίτημα. Προς τούτο, οφείλει να λάβει δεόντως υπόψη όλες τις αντικειμενικές περιστάσεις της υποθέσεως, περιλαμβανομένης της συμπεριφοράς των διαδίκων [25]. Σε περίπτωση που το εν λόγω δικαστήριο καταλήξει στη διαπίστωση ότι συντρέχει περίπτωση κατάχρησης δικαιώματος, θα πρέπει να αρνηθεί την αναγνώριση του δικαιώματος ενημέρωσης που προβλέπεται στο άρθρο 8 της οδηγίας 2004/48 [26].

49. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, φρονώ ότι το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά την προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, ο αιτών οφείλει να προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, χωρίς να απαιτείται να το αποδείξει πλήρως, ιδίως όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Το εθνικό δικαστήριο οφείλει επίσης να εκτιμήσει τη βασιμότητα του αιτήματος αυτού και να λάβει δεόντως υπόψη όλες τις αντικειμενικές περιστάσεις της υποθέσεως, περιλαμβανομένης της συμπεριφοράς των διαδίκων, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να εξακριβώσει ότι ο αιτών δεν υπέβαλε καταχρηστικώς το εν λόγω αίτημα.

[23] Βλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, Constantin Film Verleih (C-264/19, EU:C:2020:542, σκέψεις 37 και 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Βλ., επίσης, ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, της 29ης Νοεμβρίου 2017, Κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με ορισμένες πτυχές της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας [COM(2017) 708 final, σ. 11], κατά την οποία, «για να διασφαλίζεται η ισορροπημένη χρήση του αστικοδικαιικού συστήματος επιβολής των [δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας], οι αρμόδιες δικαστικές αρχές, όταν εξετάζουν την έγκριση των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης που προβλέπονται στην [οδηγία 2004/48], θα πρέπει γενικά να αξιολογούν κατά περίπτωση κάθε επιμέρους υπόθεση βάσει των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της».

[24] Πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, Phoenix Contact (C-44/21, EU:C:2022:309, σκέψη 43).

[25] Πρβλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, σκέψη 70).

[26] Πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Szpunar στην υπόθεση M.I.C.M. (C-597/19, EU:C:2020:1063, σκέψη 121).

## V. Πρόταση

50. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείο Βαρσοβίας, Πολωνία) ως εξής:

Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας,

έχει την έννοια ότι:

στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά την προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, ο αιτών οφείλει να προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία να πιθανολογείται ότι είναι δικαιούχος του επίμαχου δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, χωρίς να απαιτείται να το αποδείξει πλήρως, ιδίως όταν το αίτημα παροχής πληροφοριών προηγείται της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Το εθνικό δικαστήριο οφείλει επίσης να εκτιμήσει τη βασιμότητα του αιτήματος αυτού και να λάβει δεόντως υπόψη όλες τις αντικειμενικές περιστάσεις της υποθέσεως, περιλαμβανομένης της συμπεριφοράς των διαδίκων, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να εξακριβώσει ότι ο αιτών δεν υπέβαλε καταχρηστικώς το εν λόγω αίτημα.